

(המשך מעמוד 19)

מתח. למרות שרורית רוצה להתחתן ועדה רוצה שאתחתן עם דורית. אבל זו מערכת מפוכרת.

דורית בגיל בתך.

לא, קצת יותר וקנה. אבל הן מסתרות מצויין. אני תמיד צריך להיות כפליים מהגיל שלה, אבל היום היא כבר עברה את החצי. אבל האמת היא שלה זה קשה וגם למישפחה שלה. אבל אני לא הולך להתחתן כדי שלהם יהיה קל.

אני לא סוגר את בעיית הנישואין, אני רק חושב שזה סוגר את הבגדים בצורה נוראית, וזה משנה את מערכת היחסים, וזה בעוכריי החיים.

אתה נגר נישואין?

במפורש נגר נישואין, אבל אני לא רוצה את זה

הציור הכי טוב זה הציור הפרובינציאלי, העוסק במקום שבו אחת חיי

כדי לפתח את הבגידות הקלות. אני הכי מישפחתי באופי, אבל אני לא קונה את הדברים שק שורים בנישואין, כמו להוריד זבל.

זה מכיוון שדורית בליבך צעירה? את דורית מצאתי כבר. הרי איפה מוצאים אחד את השני, בשירוקים? בחוץ?

לא הפריע לך שהיא בליבך צעירה? למען האמת, זה עור לי מאד.

במה?

זה טוב. זה רוח חדשה, זה שומר אותך בתהליך. זה לא אדם שבע מרירות וטינות. זה דבר חדש וצעיר. אם זה הולך ומדוקן; שלום, קחי את הבית, אני הולך לבנות עוד בית. אני תמיד משאיר את הבתים שלי.

תבנה עוד מישפחה?

בתענוג רב. אבל הזהרתי אותה, שאחרי שלושה ילדים אני אעזוב אותה. אלא שאז אהיה בן 70 ועל הפנים.

הגיל מפחיד אותך?

בטח שזה מפחיד. גומרים, חלאס, עשיתי שני

אתה לא אוהב לצייר?

לא, כבר אמרתי לך שלצייר זה סיוט.

לחשוב אתה אוהב?

זה אוטומטי, זה נעשה כל הזמן. זה לא כירי. אני לא יכול להפסיק לחשוב. זה היה מצויין אילו יכולתי להפסיק לחשוב.

אתה חושב שאתה קיבוצניק בנישמתך?

לא, אבל אני קיבוצניק. יש דבר שנכנס. הרבר היחידי שהייתי רוצה להשתחרר ממנו זו האחריות המטומטמת. כל הזמן אני במתח של אחריות כלפי הילדים, הבית, החברים, הפרנסה. זה לא עוזב אותי לרגע, וזה נורא אופייני לקיבוצניקים. אבל לפחות אני מרגיש אחריות על דבר שהוא טוב. אין עליי הרגשה של חופש. אני לא חופשי רגע אחד. דואג לילדים כל רגע, לפרנסה. אין רגע אחד של שקט.

אתה סובל כל הזמן?

לא סובל בכלל, זו עוברה.

אתה לא האמן המיוסר?

לא מיוסר, לא סובל ולא מדוכא.

אתה מבסוט מהחיים?

לא מבסוט. האחריות זה הדבר שהכי הורס אותי. אני פותר את בעיית האחריות האנושית באדישות. אני אריש לדברים שאחרים רבים עליהם. אני לא מוציא אנרגיה על ריב, קינאה, שינאה. זה לא מעניין אותי.

אתה שונה מאחרים?

כן. אני לא נעלב, לא מושפע, לא נגרר אחרי שום דבר. לא אחרי ויסקי ולא אחרי ריב. לא שומר טינה.

אז מה החולשה שלך?

הילדים, אני חושב. ואני חושב שער גיל-הבגרות שלהם. בגיל 20 הם כבר בפני עצמם.

אתה אבא טוב?

אני אבא מצויין, ובעל הכי רע שיכול להיות. אבל זה לא מעט מטעמי אגואים. אני פשוט לא מסוגל להתעסק בשטויות. אני עוזב, לא מתעסק בשטויות.

אני רוצה את הדברים נטו, בלי טראומות ילדות. אני רוצה כל אחד נטו בלי הבעיות הנפשיות שלו. אני מודע לזה שהמערכת הנפשית קיימת, אבל אני לא מתעסק איתה. אני לא רוצה לשמוע על בעיות שיש למישהו אחר.

יש לך חברים?

אני לא יודע אם זה נקרא חברים, כי הם אומרים שזה קשה איתי בצורה כזאת. אני לא סוחב איתי בגאג' לשום מקום. אני בא נטו. חבר רוצה שאתערך בבעיות הנפשיות שלו, ואני לא מוכן. וכמה שאני מתבגר, הדרישה שלי לנטו הולכת וגדלה.

אורי עם עדה

כל החיים אני עוסק באיך להביא אוכל לשישה ילדים ולשלוש נשים!

אתה בונה עכשיו בית מפואר?

אני בונה בית שקרע לי את התחת, ששם אותי על הפנים. אבל זו פעם ראשונה שיש לי אטלייה של 100 מטר מרובע לעבוד בו. מקום-עבודה זה הדבר הכי חשוב. פעם ראשונה שיש לי לעבוד על 100 מטר בתענוג. ואני הרי עובד על קבוצת עבודות בידה.

אתה מציג גם בחו"ל?

באופן מיקרי לגמרי, מפעם לפעם.

למה?

זה מתיש. מוציאים יותר אנרגיה על ארץ מיניסטרציה מאשר על ציור, ואני לא יכול לעשות את זה.

אין רצון שיכירו אותך בחו"ל?

לא. זה רצון שקיים תמיד על חשבון הרמה האמנותית. כי מי שנמצא ברמה אמנותית גבוהה לא עוסק ברצון שמישהו מהחץ יכיר אותך. במקום שבו אתה חי.

אבל יש ציירים אמנותיים שמצרי גים בחו"ל?

זה על חשבון הרמה. הפרובינציה חודרת אחר כך לכל העולם. לפיקאסו ולרמברנדט לא היה רצון של הכרה בעולם.

פיקאסו לא רצה שיכירו אותו בעולם?

זה לא מה שהעסיק אותו. הנרידה של ציירים ישראלים בעולם זה מראה על רמה שנמצאת על 60%-70%, ולא על מאה אחוז.

משתנה. התהליך לא נותן רגע אחד של חופש, כי אם מורדים את הריצה, עצרת את התהליך. כל מה שנמדד הוא נגד התהליך.

אתה נמצא עכשיו בתקופה של ציור?

אני עושה עבודה גדולה לסטף ורטהיימר.

איזו?

אני מצייר אנשים ליד המכונות, וזו שיבה לציור הריאליסטי הכי נקי שיש.

„אני שונה מאחרים — לא נעלב, לא מושבע, לא נגרד אחרי ויסקי או ריב, לא שומר טינה”

למה אתה עושה את זה?

הוא ביקש ואני עושה את זה בתענוג. אני עובד כאן לפי צילומים.

אתה מרגיש לפעמים שאתה צריך להתחנף לאנשים כדי שיקנו תמונות שלך?

לא. זה מכובד יותר. אבל לפעמים אני מוצא את עצמי אומר רפליקות אידיוטיות.

לשם המיסחר?

מצניעים לפעמים את הבוץ לקונה. זה לא בוץ, כי אי אפשר לבוץ לאדם שיש לו שלושה ילדים, אבל לצורת היחס. אדם שאינו מבין, נותן הר של כבוד יותר ממי שמבין וקונה, וחייבים להסתדר עם זה. זה לא בוץ, אני לא רוצה את המילה הזאת, אולי במרכאות.

יש בזה אלמנט של זיוף?

במערכת המיסחר? בוודאי. המיסחר זו מערכת מזויפת. בכלל קניה של דברים. לפחות אני נקי, כי התמונה היא נטו. אבל במערכת היחס הוא 80% זיוף. זו המערכת הכי מיקרית שיש.

אתה אמן של גלריה אחת.

בתענוג של גלריה אחת. הייתי מוכן להיות אמן של עיריית תל-אביב. הייתי מקדיש הכל לעירייה. אני צריך חומרים ומיחיה, וזה הריב כסף. שיתנו לילדים חינוך חינוך וחוגים, ושידאגו להם בצבא — אני לא רוצה כסף.

מסיבת-הצעקות השבועית ב„בסית": אורי וחבריו שרים. אין לי הנאה בזמן העבודה!

אני עברתי על עצמי, אז שגם הוא יעבוד על עצמו.

גם הציור שלי הופך יותר נטו ופחות בעייתי. זו תפיסה שנובעת לא ממחשבה ואחר-כך מציור, אלא להיפך. הציור דורש את הנקיין שלו. כל הבגאים נופלים אחר אחרי השני.

כמה שנים אתה מצייר?

25 שנים. אבל אני אומר 25 שנים באופן שרירותי, אולי 26. חצי מהחיים שלי.

ויש התפתחות בציורך?

כן. התהליך חייב התפתחות. אצל רוב האנשים זה אותו סוג של ציור עד שהם מתים, הם חסרי התפתחות. אצלי הסיגנון משתנה, צורת החשיבה

שליש מהחיים. יש עוד שלישי אחד, ואני מדבר על מצב טוב. סטטיסטית אני בשליש האחרון, אולי יתנו לי עוד 10% על השליש הזה.

אבל אתה ממשאיר אחרך משהו.

אני לא בהרגשה שאני משאיר אנדרטה. אני שונא את המחשבה על אנדרטות. אין אנדרטה טובה, כי זה מנציח וזו שוב מערכת של מסורות, מינהגים. אין שום דבר שצריך להנציח אותו. לא מנהיג, לא גיבור לאומי ולא צייר.

מה אתה הכי אוהב לעשות?

כלום, להסתכל בטלוויזיה.

האמנות קשורה רק בדרישות הציבור

עבודות שלך נמצאות בחו"ל?

המון, אבל הן נקנו בארץ, לא מתוך דגש שזה יימצא באיה מקום.

יש ציורים שקשה לך להיסדר מהם?

לא. אין לי בעלות על הדברים מבחינה חשית בתית ומנטאלית. אני לא נקשר לדברים בכלל, לא לקיבוץ, לא לתל-אביב, לא לויכרונות, לא נקשר לשום דבר.